

ՊԻՏԻ ԱՆՑՆԻՍ ԴՈՒՆ ԱԼ...

Պիտի անցնիս դուն ալ՝ անհետ, անյիշատակ,
Ամենուն պէս դուն ալ պիտի իջնես հողին,
Պիտի ունայնանան ե՛ւ սէր ե՛ւ նըպատակ,
Ամեն յոյս ու երազ, փառքի տանող ուղի:

Զերմութիւնն արևուն պիտի այլևս չըզգաս,
Պիտ՝ չը լըսես թէ՛ն՝ նաև ողբ ու կական,
Զէնքի շառաչն ու նոր մահեր պիտ՝ չը սըզաս.
Երկիրն օրբէ պիտի գաւակն իր սիրական:

Պիտի օրբէ ըզգեգ՝ երկիրն իր ծոցին մէջ. . .
Ինչ փոյթ օրբանքը այդ՝ փռշիդ պիտի չըզգայ,
Պիտի չըդարձնես յուշերդ ա՛լ էջ առ էջ,
Երբ կեանքի կայծն արդէն մարեր է ա՛լ, չըկայ:

Պիտի ա՛լ չըլըսես նիշերը սա մանկանց,
Ու սա թռչնիկներու նրոնողիւններն անուշ.
Կարծես երբեք-երբեք աշխարհ չէիր եկած,
Կարծես չէիր օրբած երբեք թախիծ ու յուշ:

Մե՛ղք սա գոյգ աստղերուն՝ որ պիտ՝ մարին յաւիտ,
Որ թախիծով անուշ պիտ՝ չը նային հեռուն,
Պիտի ա՛լ չը դիտեն սա լեռները վէտ-վէտ,
Գարնան սիրոյ շունչով սա հովիտներն եռուն:

Ու այդ սիրտըդ՝ շրջեղ երազներու օրբան,
(Ո՛հ, որքա՛ն սէրերու ան հիւսած է նարստ,
Որքա՛ն ծաղիկներ են բացուեր հոն անթառամ...) . . .
Իր հետ պիտի տանի որքա՛ն սէր ու կարօտ:

Ու ջանք սա մըտփիդ՝ պիտ՝ փըշրուի իսպառ,
Պիտի ա՛լ չը քննես իմաստը խորհուրդին,
Պիտի ընդմիշտ դառնաս մի խորտակուած տանար,
Լըփուած անվերջօրէն՝ յաւերժական մութին:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

